

[Palle Simonsen]

lade sig i større og større grad diktere af, hvad venstrefløjen i socialdemokratiet ønsker. For hvad er det egentlig, vi står over for i den aktuelle situation? Vi står over for nogle problemer, hvis løsning trænger sig på, og så står vi over for nogle problemer, som regeringen selv skaber i form af en lang række løfter.

Hvad angår den første kategori, vil jeg om besparelserne sige, at det er et af de problemer, der trænger sig på, og jeg mener ikke, at vi kan vente med at tage dette problem op, til vi næste gang skal have en tredje behandling af et finanslovsforslag. Det er ikke rimeligt, når finansministeren gang på gang siger, at hvis man følger f. eks. vore spareforslag, så vil det give øget arbejdsløshed. De er ikke så omfattende, at de fører til afskedigelser. Det, de fører frem til, er en mindre stigningstakt. Vi tror ikke på, at man løser arbejdsløshedsproblemet ved at ansætte flere i den offentlige sektor.

Et andet problem, som trænger sig meget på, var et problem, som også hr. Christophersen var inde på, nemlig spørgsmålet om dyrtidsportionerne. Der mener vi, at vi endnu en gang må fremhæve over for regeringen, at dette problem bør løses, og det kan i virkeligheden kun løses, så det får en fornuftig virkning, ved at der bliver givet skattelettelser som kompensation for disse dyrtidsportioner. Ligger dette problem uløst frem til næste overenskomstforhandling, så vil der vel nok være en bombe under disse forhandlinger. Hvordan skulle man kunne nå realistiske resultater? Det turde ligge så snublenede nær, at man gennem skattelettelser, f. eks. gennem forøgelse af lønmodtagerfradraget, gav lønmodtagerne den samme realløn, men samtidig forhindrede, at virksomhedernes omkostninger steg. Det er så snublenede nær, at det næsten ikke er til at forstå, at man ikke kan acceptere denne løsning.

Derudover er der, som jeg nævnte før, nogle problemer, som regeringen selv skaber. Regeringen taler for øjeblikket om at fremsætte forslag om en efterlønsordning for 60-67-årige. Det er tænkeligt, at det er en ordning, der skal finansieres af arbejdsmarkedets parter, men i så fald vil det være direkte imod noget af det, der var intentionerne i augustforlig II, nemlig at bidrage til at reducere erhvervslivets omkostninger. Hvis man fremsætter et dyrt efterlønsordning, ja, så

vil det, hvis det skal finansieres af arbejdsmarkedet, bidrage til at øge omkostningerne og dermed igen forringe konkurrenceevnen. Selv statsministeren taler om, at man kan give ekstra ferie for at skaffe flere i arbejde, og andre fremtrædende socialdemokrater taler om at nedsætte arbejdstiden. Det er den slags forslag, der for det første skaber usikkerhed i erhvervslivet, og som for det andet, hvis de bliver gennemført, bidrager til at øge erhvervslivets omkostninger. Det, der er det fundamentale i disse forslag, er efter min mening, at de kun bidrager til at fordele krisens problemer, de bidrager ikke til at løse krisens grundlæggende problemer. Ude i horisonten svæver der også noget om udvidede barselorlovsordninger for at nævne et tredje område.

Man må nok sige, at hvis regeringen virkelig mener noget alvorligt med at få produktionen til at køre bedre og dermed få skabt flere arbejdspladser, så kan det ikke nytte, at den dag det eventuelt lykkes, så har folk enten fået efterløn eller er på barselorlov eller er ansat i den offentlige sektor eller er på ferie. Så skal arbejdskraften være til rådighed. Jeg synes, det er en meget uheldig udvikling, som også bidrager til at ødelægge investeringslysten i dansk erhvervsliv.

En anden ting, som jeg også skal nævne i den forbindelse, er regeringens stadige tale om gennemførelsen af økonomisk demokrati. Man hører gang på gang ministre sige, at økonomisk demokrati i den form, som socialdemokratiet kender det, er kommet for at blive, og det skal man regne med bliver gennemført. Det giver da den dårligst tænkelige baggrund for, at virksomheder ønsker at ekspandere, når man har den slags ting hvilende i baggrunden.

Derfor er det afgørende for os at få fastslået, at regeringen for det første må gå i gang med at drøfte de langsigtede besparelser og for det andet må gå i gang med at løse det dyrtidsportionsproblem, som er et meget stort problem, og hvis løsning efter den metode, som jeg f. eks. nævnte, vil spille en afgørende rolle for erhvervslivets fremtidige planlægning. Men det er også vigtigt, at regeringen standser diskussionen om alle disse ambitiøse tankegange. Kommunalvalget er jo overstået, så de mange smukke ting behøver man for så vidt ikke blive ved at køre med. Der kunne jeg igen henvise til, hvad Callag-